

Sammelbd von Dres,
u

DISSERTATIO JURIDICA,
DE
MODO AUGENDI FISCUM
ET
POTESTATEM PRINCIPIS,
PER ABROGATIONEM SUCCESSIONIS
MERE-TESTAMENTARIÆ, ET LEGITIMÆ,
QVOAD GRADUS COLLATERALIU^M REMOTIORES;

QVAM,
DIVINA ANNUENTE GRATIA,
RECTORE UNIVERSITATIS HIERANÆ MAGNIFICENTISSIMO,
REVERENDISSIMO ET ILLUSTRISSIMO DOMINO,

DOMINO

PHILIPPO WILHELMO,

S. R. I. COMITE DE BOINEBURG,
SACRÆ CÆSARÆ ATQVE REGIÆ CATHOLICÆ MA-
JESTATIS CONSILIARIO INTIMO ET CAMERARIO, NEC NON ME-
TROPOLITANARUM ECCLESiarUM: MOGUNTINÆ ET TREVIRENSIS, CANONICO CA-
PITULARI SENIORE, ET RESPECTIVE SUPREMO CHORI-EPISCOPO, EMI-
NENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS MOGUNTINI CONSILIARIO IN-

TIMO, AC CIVITATIS TERRITORI^{QUE} ERFFUR-

TENSIS PRO-PRINCIPE;

CONSENSU INCLYTÆ FACULTATIS JURIDICÆ,

PRÆSIDE

JOANNE PHILIPPO *Reiber* /
PHILOS. ET J. U. D. SACRI PALATII CÆSAREI COMITE, PROFESSORE
PUBLICO EXTRAORDINARIO, SENATORE, REGIMINIS JUDICII^{QUE} ELECTO-

RALIS ADVOCATO, ET P. L. C.

IN AUDITORIO *CTORUM MAJORI*,
DIE V. MAJII MDCCXIV

PUBLICÆ DISCUSSIONI SUBJICIET

HERVICUS ANTONIUS DURINO,
ERFFURTENSIS, J. U. C.

ERFFURTI, TYPIS GEORGII RUDOLPHI ENGELHARDTII,

DISSSERTATIO JURIDICA
DE
MODO ALIENANDI FISCUM
ET
POTESTATEM PRINCIPIS
PER ALLOCANDAM SUCCESSIONEM
MERE-TASTAMENTARIAM, ET LEGITIMAM
QUOD GRADUS COLLECTORUM MEMORIAS
DIVINA ANGENTE GRATIA,
RECTORE UNIVERSITATIS HIERONIME MAGNIFICENTISSIMO,
REFERTUR, ET DE IUSTITIA DOMINO
PHILIPPO WILHELMO,
S. R. I. COMITIS DE BOHMERBURG,
SARAE GEGARAE ATQUE RECTORIS CATHOLICAE MA-
JESTATIS CONSILII INTIMO ET CAMERARIO, REGI ROMANORUM
PROBANTISSIMO SOCIORUM: HONORUM ET TRIVIRORUM CANCELLARIORUM
ET ALIORUM HONORABILISSIMORUM VIRORUM CENSURAE, ET
HONORABILISSIMO SENATUI UNIVERSITATIS HIERONIME
COMMISSUM INUITA FACULTATIS JURIDICAE
PRaeside
JOHANNI PHILIPPO BERNHARDI
HIERONIMO, CANCELLARIO COMITIS PROBOSSIDE
IN PRAESIDIUM
HERVICUS ANTONIUS DIRINO,
CENSURAE S. R. I.
REPORTAT, ET QUOD II REDDITUM INUITA FACULTATIS

ILLUSTRISSIMO, EXCELLENTISSI-
MO ATQVE GENEROSISSIMO

DOMINO,

DN. JOAN. EVERHARDO,
L. B. DE LEYEN,

DYNASTÆ IN ARIENSCHVVANG,

PARTENHEIM ET LEYEN,

SACRÆ CÆSARÆ ATQVE REGIÆ CA-
THOLICÆ MAJESTATIS, UT ET S. R. I. NEC MI-
NUS EMINENTISSIMI PRINCIPIS ELECTO-
RIS MOGUNTINI, RERUM TORMENTA-
RIARUM PRÆFECTO GENERALI,

ALTISSIMÆ MEMORATÆ SUÆ EMINENTIÆ
ELECTORALIS CONSILIARIO INTIMO,
CHILIARCHÆ PEDITATUS,

SUPREMO POLISTRATEGO MOGUNTINO,
VICE-DOMINO ATQVE JUDICI PROVIN-
CIALI IN EICHSFELDIA;

DOMINO MEO GRATIOSISSIMO.

ILLUSTRISSIME atque EXCELLENTISSIME
DOMINE LIBER BARO,
DOMINE GRATIOSISSIME!

Bellicosa Romanorum gens, ejusque Principes, factâ provinciarum ab hostibus partarum inter suos distributione, constituebant insimul (prout velex solo §. 40. *Inst. de R. D.* constat) divisionem prædiorum, in *stipendiaria* atque *tributaria*; concedebant nimirum, ex occupatis hosticis immobilibus, alia suis *Emphyteutis* atque tributariis hominibus, qui vectigal aut *tributum*, à quo *tributaria* denominata sunt, eo nomine pensarent; alia

ME
 alia verò suis Ducibus aut militibus, pro præmio
 Virtutis, & quasi pro *Stipendio*, unde *Stipendia-*
ria sunt appellata, assignabant, ita, ut hi neque ve-
 etigal, neque censum, aut tributum, de iis solve-
 rent; sed immunia detinerent; vid. *Baldwin. in*
Comment. ad Inst. d. t. §. Atque, hòc ipsò, ante
 memorati Romani satis perspicuè innuebant:
Militarem prudentiam, per finium amplificatio-
 nem, & acquisitionem prædiorum hostilium, ad
 augmentum Fiscì & potestatis Principis, æquè
 conducere, ac *civilem*, per tranquilla, pro bono
 publico, consilia. Quod si itaque sola *militaris*
 prudentia, generoso alicui animo inhabitans,
 incrementum potentiaè principalis pollicetur, id-
 que effectum dare compos est; sane multò ma-
 gis eadem, si *civilem* prudentiam habeat comi-
 tem, vigorem suum confortatum ostendere fata-
 get. Combinata ejusmodi prudentia Temet, IL-
 LUSTRISSIME DOMINE, DOMINE,
 stitit EXCELLENTISSIMUM, nimirum ta-
 lem ac tantum, qui tùm *bellicà*, tùm *legali*, dexte-
 ritate atque experienciâ, & quidem utrâque insi-
 gniori, splendet, ita, ut, per eandem, Inviçtissimus
Imperator Romano-Germanicus, unà cum *Sta-*
tibus Imperii, speciatim verò cum *Eminentissi-*

ci.
 ra.
 nt
 D.
 n-
 c-
 ue
 no
 t;
 ia

*mo Electore Moguntino, Statum suum, & armis
decoratum, & Legibus armatum, cognoscant.
Quâ de re, cum præsentem, de aliquo, & legali
salm, modo: augendi Fiscum & potestatem
Principis, conscriptam Dissertationem, tutamini
alicujus MECOENATIS provolvere, mecum re-
volvissim, duplicata illa Tua, ejusmodi augmen-
tum promovendi, prudentia eandem, sibi sub-
sternendam, attraxit. Attrahas itaque gratio-
sissimo, tenues hæc pagellas, nutu & vultu, atque,
increfcente affectu patrocinate, prosequaris il-
lum, qui Tibi duplicatas, in ulterius exercendâ du-
plici & pluries laudatâ Tuâ, imò multiplici, pru-
dentiâ, vires, prætereaque multipliciter inde
promeritum, & jure, Principalium gratiarum, an-
norumque, & famæ, incrementum, apprecatur,
atque permanebit*

ILLUSTRISSIMÆ TUÆ EXCELLENTIÆ

Dabam Erfurti,
d. V. Maji. MDCCXIV.

Humiliter-obsequiosissimus Cliens:

HERVICUS ANTONIUS DURINO.

PRÆSENS DISSERTATIO CONTINET

1. *Theses Præliminares, in quibus docetur: Quod Jure*
- [1. *Civili quidem varii heredes Fisco præferantur;* - - - - - *Th. I.*
 - [2. *Naturali tamen permissum sit Principibus: Fisco suo frequentiore occasione succedendi aperire.* - - - - - *Th. II.*
2. *Tractationem ipsam, in quâ potestas Principis: abrogandi Successionem Testamentariam, & legitimam, consideratur quoad*
- [1. *Contentanea; dum de justo ejus exercitio, videlicet ipsâ successionum abrogatione, disquiritur; & quidem de hujus*
 - [1. *Causis; quando nimirum Regula isthæc: Facultas testandi, & tam ex Testamento, quam ab intestato, succedendi, sunt Principis denegationi obnoxia;*
 - [1. *Defenditur; rationes dubitandi*
 - [1. *Proponendo;*
 - [2. *Refellendo; per*
 - [1. *Oppositionem rationum decidendi,*
 - [2. *Resolutionem ipsarummet, atque examinationem;* - - - - - *SECT. I. - - Th. I.*
 - [2. *Explicatur; mediante ejusdem*
 - [1. *Extensione,* - - - - - *Th. II.*
 - [2. *Restrictione;* - - - - - *Th. III.*
 - [2. *Effectibus; scilicet Augmento Fisci, & Potestatis Principis* - - - - - *Th. IV.*
 - [2. *Dissentanea; scilicet modos, quibus*
 - [1. *Ejusmodi abrogationi fraus fieri,* *SECT. II. Th. I.*
 - [2. *Huc tamen occurri possit.* - - - - - *Th. II.*

THESES PRÆLIMINARES.

Thes. I.

Rincipis Fiscus, *de Jure Civili*, non, nisi
iis demum casibus, hæreditariâ, seu
successionis, facultate, gaudet: quan-
do defunctus 1.) neque cognatos cu-
juscunque gradus (scilicet: neque de-
scendentes, neque ascendentes, neque collatera-
les) neque 2.) conjugem, nec 3.) socios liberalitatis
Imperialis, seu tales, quibus pariter, ac eidem, ab
Imperatore aliquid donatum; nec 4.) socios col-
legii alicujus approbati, & quidem talis, quod
in specie Fisco prælatum; nec, 5.) tanquam Cleri-
cus, Ecclesiam succedentem, neque, 6.) tanquam
libertus, Patronum, reliquit; aut 7.) Testamen-
tarii hæredes, à Judice admoniti, voluntatem defun-
cti intra annum implere recusant; aut 8.) Testa-
mentarii, legitimive hæredes, aut legatarii, suc-
cessione, legatove se reddidere indignos, aut
9.) hæ-

9.) hæreditatis incapaces , & his nihilominus quædam clàm relicta sunt.

- §. 1. Horum pene omnium , in specie vero cognatorum , prælationem adversus Fiscum J. C. statutam , ostendit *L. 1. & pen. C. de bon. vacant. ubi Gothofred. lit. f.*
- §. 2. Exclusionem Fisci , à conjugibus , ei contingentem , tradunt : *tot. tit. ff. & l. un. C. unde vir & uxor. Item: Novell. 53. cap. fin. Matrimonii quippe jura existimabantur Fisco præponenda, L. ult. Cod. Theodos. de legitim. hæredib.*
- §. 3. Socium liberalitatis Imperialis Fisco præferri , docet *L. un. C. si liberal. Imper. soc. fin. hæred. decess.* idque præjudicio firmat Ambros. Schurer, *de Success. Tit. 17. l. m. 2.*
- §. 4. Collegia speciali privilegio munita , in successione , prærogativam præ Fisco obtinere , tradit *L. Collegium 8. Cod. de hæred. instit. vid. Andr. Tiraquell. Tract. le mort saisi le vis. Part. 2. Declar. 15. n. 6. eaque sunt 1.) Collegium Decurionum, vid. l. 4. Cod. de hæred. Decur. quæ tamen successio , quamvis cum Decurionibus Senatores in civitatibus comparari soleant , abrogata est. Francisc. Barry, *de Success. lib. 18. Tit. 5. n. 5. 2.) Collegium militum , sub uno vexillo militantium ; L. 6. §. 7. vers. quam distinctionem, in fin. ff. de injust. rupt. & irrit. Testam. l. un. versis, 2. C. de hæred. Decur. 3.) Collegium Navi- culariorum , L. 1. C. de hæred. Decur. conf. L. 5. §. 6. ff. de jure immun. L. 11. C. Theod. de Navic. L. 14. in fin. C. Theod. d. t. Perez. in Comm. ad C. d. t. n. 6. 4.) Collegium cohortalium ; l. 3. C. de hæred. Decur. confer. l. 26. C. Theod. de cohortal. l. n. Cod. Justin. eod Barry, *de Success. lib.***

lib. 18. Tit. 5. n. 7. 5.) Collegium Fabricensium. *L. fis. C. de hered. Decurion.*

- §. 5. Fisco, in Successione Clerici, nullum hæredem Testamentarium legitimumve relinquentis, præferri Ecclesiam, constat ex *L. si quis Presbyt. 20. C. de Episc. & Cler. Barry. d. tit. 5. n. 8. Brunnemann. ad d. l. 20. Cod. de Episcop. & Cler. Schilt. ad Jus Canon. lib. 1. Tit. 18. §. 17.*
- §. 6. In Successione Liberti, Patronum præcurrere Fisco, apparet ex §. 3. *Inst. de Success. Libertor. Ambros. Schurer. de Success. Tit. 17. lim. 6.*
- §. 7. Fiscum etiam non, nisi tunc demum, admitti, quando hæres institutus, à Judice admonitus, voluntatem defuncti intra annum implere, abnuît, & per hoc hæreditatem amittit; patet ex *Novel. 1. C. 1. quæ tamen Fiscum, hoc casu, iterum tam diu repellit, quam diu adfunt 1.) Substitutus, 2.) Cohæres, 3.) Fideicommissarius universalis, 4.) Fideicommissarius particularis, & legatarius; 5.) Testamento manumissus; 6.) Hæres ab intestato alioqui successurus, 7.) Quilibet extraneus; Siverò ex his nemo cautionem præstare velit, de implenda voluntate Testatoris; octavo demum loco ad Fiscum devenitur. d. Novel. 1. c. 1. §. 1. vers. Inordinatum Auth. hoc amplius. C. de Fideicommiss. Brunnemann, in Comment. ad d. Auth.*
- §. 8. Successionem Fisci pariter locum non invenire, nisi Testamentarii, legitimive hæredes, aut Legatarii, semet hæreditate, legatove reddiderint indignos, elucet ex *tot. tit. ff. & C. de his, quæ, ut indignis, auferuntur.*
- §. 9. Tandem etiam Fiscum succedere non valere, nisi hæreditas incapaci clam relicta sit; videre est ex *l. in frau.*

fraudem, 10. ff. *de his, que ut indign.* conf. Anton, Perez, *Comm. in Cod. d. l. n. 4.* Henric, Zoef, *Comment. ad ff. d. t. n. 7.*

Thef. II.

QVOD tamen *jure natura* permissum sit principi: facultatem testandi, & succedendi, tam ex Testamento, quam ab intestato, & (ultimo casu) præprimis in gradibus collateralium remotioribus, restringere, imò adimere, & per hoc, Fisco patentiorem viam, atque frequentior occasionem ad successionem, pandere atque parare; impresentiarum ibimus demonstratum; scripturi *de Modo augendi Fiscum* & potestatem Principis; per *abrogationem successionis mere- Testamentaria* & *Legitima*, quoad gradus collateralium remotiores.

- §. 1. Discussioni verò hujus Themat. explicationem aliquorum, quos involvit, terminorum, præmitti, necesse ducimus.
- §. 2. Fiscus, à fiscis, seu fiscellis, id est, sportulis, in quibus pecunia Principibus offerri solebat, denominatus, (vid. Klock, *Tr. de Erario. lib. 1. cap. 2. num 9.* Mynsing. in §. *Res Fisc. n. 1. Inst. de usucap.*) à nobis non sumitur pro loco, ubi vel pecunia, vel instrumenta ad Patrimonium Principis spectantia, deponi & custodiri solent; quemadmodum accipitur in *L. un. C. de Vendition. rer. Fiscal. L. 1. pr. verb. ex Fisco comparavit. ff. de Jur. Fisc. L. Divus.*

L. Divus, 31. ff. eod. nec pro Administratore vel Advocato Fisci, prout capitur in L. 7. 10. § 36 ff. de Jur. Fisc. sed pro Patrimonio & Aerario Principis, quatenus ei competit jus, per Administratorem suum, occupandi bona civium, successore destitutorum; uti accipitur in l. omnium, 16. Cod. Theod. de Jur. Fisc. & in rubr. ff. § Cod. Justinian. d. t.

- §. 3. Per Successionem *merè-testamentariam* intelligimus illam, quâ hæredes ex Testamento existunt planè-extranei, seu ii, qui ab intestato succedere non possunt; ut ita Successio *merè-testamentaria* sumatur in oppositione ad illam *successionem testamentariam*, quâ hæredes existunt, qui alioquin *etiam ab intestato* erant successuri. Quo ultimo sensu Testamentum prodigi valere dicitur, si in eo bene consuluerit posteritati suæ, i. e. *si disposuerit inter illos, qui alioquin ab intestato erant successuri*, per *Novell. Leon. 39. vid. Carpz. P. 3. C. 6. def. 11. Sand. L. 4. Decis. Frisc. tit. 1. def. 3.*
- §. 4. Reliquorum *Thematis nostri terminorum* explanationi, utpotè passim obvix, non immoramur.
- §. 5. Interim tamen paucis adhuc præmonendum ducimus: Quòd Jure Fisci, seu: occupandi bona vacantia, polleant universim omnes illi, qui jure, seu Jurisdictione, territoriali, gaudent. *Peregrin. de Jur. Fisci, lib. 1. Tit. 2. n. 76. Bocer. de Regalib. cap. 5. n. 45.* ideoque idem jus speciatim etiam tibi vindicent civitates Municipales, quæ merum imperium, & alia Regalia, ex concessione Principis, habent, *Bartol. in l. 2. n. 2 ff. de jur. Fisc. Gail. lib. 2. observ. 130. n. fin. Brunemann,*

nemann, *ad L. 1. Cod. de bon. vacant. in fin.* Matth. Stephani, *Comment. ad Nov. 118. n. 82.* & Nobiles Imperii immediati; M. Steph. *Jurisd. lib. 2. P. 1. c. 7. n. 16.* Confer. Gerlac. Buxtorff, *ad Aur. Bull. concl. 5. lit. C.* adde Schrader. *de Feud. P. 10. Sect. 3. n. 152.* Arnold Engelbrecht. *de Jurisd. conclus. 126.* Andr. Reinking. *de Regim. secul. & Ecclesiast. lib. 1. class. 5. cap. 1. n. 64. & cap. 2. n. 53.* Casp. Klock. *de Ærar. lib. 2. cap. 136. n. 14.* Ernest. Cothm. *Vol. 2. cons. 55. n. 24. seqq.*

§. 6. Unde porro fluit : quòd, penes quem est Jus, seu potestas, bona vacantia sibi vindicandi, penes eum etiam sit arbitrium : hanc potestatem, per restrictionem Testamenti factionis, & successionis ex testamento, aut ab intestato, dilatandi.

SECTION I.

Exhibens *Consentanea,*

Scilicet causas & effectum abrogationis successionum mere-Testamentariarum, & legitimarum, quoad gradus collateralium remotiores.

Tb. 1.

Nec activa, nec passiva Testamenti factio, id est, nec facultas, seu potentia moralis: Testamentum condendi, nec facultas: aliquid ex Testamento sibi aut alii acquirendi, capiendive,

B

dive,

divæ, (vid. §. 4. *Instit. de hered. qual. & differ.*)
 imò, nec facultas : ab intestato succedendi, sunt
 juris naturæ *præceptivi*, sed saltim *permissivi*,
 & idcirco mutationibus Principis arbitrariis, seu
 positivis, obnoxia, ita, ut easdem adimere at-
 que abrogare possit.

§. 1. Quemadmodum Thesis hæc bimembris est, ejus-
 que prius membrum per modum principii, posterius
 vero instar principii, seu consecutarii, se habet; ita
 utrumque, per rationes *dubitandi* ac *decidendi*, discu-
 tiendum venit.

§. 2. Nimirum : Quamvis aliàs I.) Quilibet rerum sua-
 rum liber sit moderator & arbiter ; L. 21. C. *Mand.*
 & 2.) Nihil tam conveniens sit naturali æquitati, quam :
 voluntatem Domini, rem suam in alium transferre
 volentis, ratam haberi, per §. 40. *Inst. de rer. divis.* &
 L. 9. §. 3. ff. *de A. R. D.* Nemini que 3.) invito res sua sit
 auferenda, §. 2. *in fin. Inst. de his, qui sui vel alien. jur.*
sunt; verb: *nec cuiquam*, L. II. C. *de contrab. Empt. Vend.*
 Nec 4.) res nostra, sine facto nostro, ad alium trans-
 ire possit; per L. 11. ff. *de R. J.* & propterea injustum
 videatur : alicui potestatem : de re suâ liberè dispo-
 nendi, eive invito rem suam, per abrogationem suc-
 cessionis merè - testamentariæ, adimere velle; præ-
 rereaque 5.) juxta L. ult. §. 3. ff. *de bon. damnat.* in-
 terfit Reipublicæ : abundare hominibus, & imperium
hominum adjectione potius ampliari, quam pecuniarum
copiâ; atque ita augmento Fisci non aequè, ac
 hominum aggregationi, inhiandum esse, censeri pos-
 sit;

❁(11)❁

fit; imò: quamvis 6.) per tenorem *Novelle 134. cap. ult. in fin. & Auth. bona damnator. C. de bon. damnator.* Imperatori Justiniano potius restringenda, quam amplianda, visa fuerit bonorum confiscatio; quando ille in d. *Novell. sequentia* definivit: *Sancimus: eos, qui in criminibus accusantur, in quibus leges mortem aut proscriptionem definiunt; Si convincantur, aut condemnentur, eorum substantias non fieri lucrum iudicibus, aut eorum officiis, sed neque, secundum veteres leges, Fisco eas applicari: sed, siquidem habeant descendentes & Ascendentes (& cognatos ex latere, juxta d. *Auth.*) usque ad tertium gradum, eos habere.* Ut ut porro 7.) libera testamenti factio, seu libertas testandi, non debeat impediri, nec tolli, per *L. habeat 1. in fin. C. de SS. Eccles. l. 41.* ubi Bartol. in *pr. ff. de V. O. l. 5 ff. quemadmodum testamenta aperiuntur. Novell. 22. c. 2. l. 52. §. 9. ff. pro soc. & L. 15. C. de pact.* & quidem nec singulari principis privilegio; *L. 43. pr. vers. Etenim iniquum, ff. de vulg. & pup. sub. stit. vid. Carpz. P. 3. Const. 7. def. 4. n. 2.* adeo, ut 8.) etiam statuta, quæ liberam rerum nostrarum alienationem & dispositionem de iis, atque, per hoc, testamenti factionem, prohibent & tollunt, & v. g. in ejus locum pacta successoria introducunt, sint invalida, *l. fin. Cod. de reb. alien. non alienand. cum hereditas non pactis, sed testamento, detur. L. hereditas, §. C. de pact. convent. & l. licet, 19. C. de pact. Gail. lib. 2. Observ. 125. n. 4. Carpz. d. l. scilicet P. 3. const. 7. def. 4. n. 2. & propterea 9.) Statuta, quæ volunt: Quod conjugatæ mulieres, absque consensu maritorum, *testari non possint*, vix valere statuat*

Manz. de testam. valid. & in valid. tit. 2. quest. I. n. 9. Imò, licet 10.) Nihil sit, quod, juxta supra alleg. l. 1. C. de SS. Eccles. magis hominibus *debeat*: quàm, ut supremæ voluntatis liber sit Stylus, &c. atque ex hõc textu Hoppius ad pr. Inst. de Testam. ordin. p. m. 355. probare velit: quod *recta ratio hoc dicitur*, ut sancta & illibata sit morientium voluntas. Et quamvis denique n.) Id, quod in alicujus favorem est introductum, in ejus detrimentum non debeat detorque-ri; per l. quod favore. 6. C. de LL. L. 25. ff. cod. l. plures, 18. C. de fide Instrum. atque propterea testandi licentia, in favorem subditorum introducta, iis adimi non posse videatur. Hæc tamen omnia firmiter non evincunt; Quod princeps facultatem testandi, & ex Testamento, aut ab intestato, succedendi, restringere, imò penitus abrogare nequeat.

§. 3. Hic enim 1.) sicuti caput reipublicæ est, & de membrorum commodis sollicitus esse debet; ita idem pro necessitatibus patriæ supportandis; & hõc commo- do gaudere debet, ut civium demortuorum bona ad eum non tantummodò certis casibus devolvantur, sed ipsi etiam liberum sit: Jus Fiscii sui, vi Domini Eminentis, extendere, quousque velit. vid. Oliver. Textor. de success. ab intest. n. 221. Prætereaque 2.) libera testandi facultas à Jure naturæ non præcipitur tanquam relinquenda subditis, nec ejus ademptio principi per illud interdicitur; & sic, eodem jure, tantummodò permittitur, ut testamenta condere, nobisque invicem ab intestato succedere possimus; ut ita Testamenti factio juris quidem *Gentium*, sed sal-

faltim *positivi*, fit. Quandoquidem (a) divino *Hebraeorum* Jure, successio in bona, faltim immobilia, videtur solum fuisse *אין אדם* *et vos*, seu legitima, nec ullus Testamentorum usus. *Num. 27. v. 8. 9. 10.* add. *Mos. Maymonid. Doctor perplex. quest 3. c. 42.* nisi, quod forte inter ipsos, qui alias lege succedebant, aliqua ultimâ voluntate, divisa fuerit hæreditas: *Deuter. 21. v. 16. Sir. 33. v. 24.* vid. *Selden. de Success. in bona defunctorum, ad Leges Hebraeorum, c. 24.* (b) Apud *Græcos*, Athenis, ante *Solonem*, Testamenta non fuisse condita, ex *Plutarcho* constat. (c) Antiquos *Germanos* nulla Testamenta condidisse, tradit *Tacitus. lib. de morib. Germanor.* Et *Hub. Giph. Comm. in lib. 5. Aristot. c. 8.* scribit: *Olim, apud plerasque gentes, nullum fuisse Testamentorum usum.* Unde *Struvius S. I. C. Exerc. 32. th. 3.* ita concludit: *Licet verò sit juris gentium Testamentum; potest tamen per legem positivam prohiberi, ita, ut legislator non ferat usum Testamentorum in Republicâ, si existimet: magis proficuum esse Republicæ. Juris enim gentium principia non continent ejusmodi præcepta, quorum contrarium sit inhonestum; quemadmodum Juris Naturæ.* vid. *Idem, Exerc. 1. thes. 58.* cum quo consentiunt & alii *Ddres*, allegati à *Strykio*, in *Tr. de S. A. I. Diss. 8. c. 13. §. 7. & 8.* in summario scilicet marginali, d. §. 7. ita scribente: *Facultas testandi jure naturæ auferri potest; in ipsis verò §§phis citatis sequentia tradente: Ceterum ad Jus naturæ hæc facultas mutandi, sive libertas revocandi testamenti, non pertinet, nec eo jure præcipitur; cui minime adversatur, ut quis facultatem testandi sibi propria voluntate tollat.* *Did. Covarruv. de Test.*

secund. part. Rubr. n. 5. 6. & 15. *Hart. Pistor. P. 4.*
 qv. 2 n. 27. ibique cit. *Unde & ingressus Monasterii, ar-*
rogatio, venditio sui ipsius, &c. de jure permittitur, quæ
omnia tamen testandi facultatem adimunt. Carpz. Disp.
de confrat. Sax. Hass. th. 46. n. 114. seq. --- Imò, non
tantum se ipsum quis facultate testandi privare valet,
sed & alia libera testamenti factio, tam factio hominis;
vid L. 74. pr. ad Sc. Treb. Arn. de Reyger. Thesaur.
Jur. Voc. Testamentum, n. 168. Col. 1416. & Col.
1422. ibique allegati: quàm factio legis, impediri, ac
IN TOTUM TOLLI potest. *Bald. in l. cum Ar-*
temidoram, 4. C. ut in poss. leg. col. ult. & in l. de quæ-
ibus, 32. ff. de LL. col. 2. Decius in l. pactum quod
dotali, 15. C. de pact. Did. Covarruv. de Testam. p.
2. rubr. n. 6. Arn. de Reyger. d. l. Voc. Testamen-
tum, n. 267. Ex his, quæ hætenus diximus, & illud
apparet, nec illam rationem, quod sit contra bonos
mores, libertatem testandi constringere, de Jure
Naturæ procedere. Arn. Vinn. Tr. de Pact. cap. 19. §. 3.
ac per bonos mores hic non naturales, seu canonicos, sed
civiles saltem populi Romani intelligendos esse; supra
cap. præc. §. 33. monuimus: quod & præter Dd. ibi al-
legatos rectè affirmat Georg. Natt. in cap. quamv. num.
101. Hartm. Pistor. P. 4. quæst. 2. n. 27. Andr. Kohl. de
pact. dot. p. 2. n. 70. &c. &c. Quamvis igitur Jus
naturæ, & gentium primævum, semper firmum
*atque immutabile permaneant; §. 11. *Inss. de J. N. G.**
& C. atque ad Jus gentium facultatem testandi spe-
ctare, dictum sit; Id ipsum tamen: quod scil. Jus
Naturale sit immutabile, (d) intelligendum est de
 Jure

Jure naturali & gentium propriè sic dicto, seu: *præceptivo*, quod scilicet recta ratio, ita simpliciter dicitur, ut actum contrarium injustum & illicitum æstimet: non verò de Jure naturali improprie tali, seu: *permisivo*, quod natura, consideratis primis humani generis initiis, seu Statu naturali, cuius concessit, ita tamen, ut libertati humanæ relinqueret, eo jure uti vel non; quorsum spectant: libertas, æqualitas inter omnes homines, §. 1. ibi: *naturalis facultas*, & §. 2. ibi: *contra naturam*; *Inst. de jure personar.*; jura venandi, aucupandi, piscandi, inventiones, aliæque ab Imperat. *in tit. Inst. de R. D.* tradita; item concubinatus. *L. 3. §. 1. ff. de concubin.* & per modò deducta; facultas testandi, succedendique. Permissivum itaque Jus naturæ, mutationi obnoxium esse, res ipsa docet, exaudiendaque de eo *L. 6. ff. de J. & J.* Et ex hoc ipsò jam pronissimè consequitur: Facultatem testandi, & succedendi, à Principe posse averruncari, Hinc etiam evenit: quod (e) jam jam *Romanorum* antiquis temporibus & *LL.*bus valde restricta, & angustis admodum cancellis circumscripta fuerit testandi libertas, *Struv. Exerc. 32. d. th. 3. in fin.* Nimirum: Dedititiorum numero qui erant, hæredes institui non poterant, quia peregrini erant. *Ulpian. in Fragment. tit. 22. §. 2.* nec Latini, propter obstantem *L. Juniam*; §. 3. nec Cælibes, ut ut cives Romani, ob politicas rationes, ex Testamentis quid capere poterant. *d. l.* Sic conjuges nihil inter se capiebant, si contra *L. Juliam*, *Papiamque Pompæam*, matrimonium contraxissent, v. g. si famosam quis uxorem, aut Senator libertinam, duxisset. Et, qui intra sexagesimum,

simum, vel , quæ intra quinquagesimum ætatis annum neutri legi , neque nuptias celebrando , neque sobolem procreando , paruisset , licet ipsis legibus , post hanc ætatem , liberatus liberatave esset ; Ex SCto tamen Perniciano perpetuis pœnis tenebatur , eodem Ulpiano Autore , in *Fragm. Tit. 16. §. 2.* ubi plures incapacium species. Add. Petr. Gregor. Tholosan. *Synagm Jur. univers. L. 42. c. 29. n. 5.* Quem admodum etiam olim cognati ad sextum , agnati vero , ad decimum tantummodò gradum , succedere , per *§. ult. Inst. de Success. Cogn.* quod tamen mutatum jure Novissimo , per *Novellam 118. cap. 3. in fin.* ubi , sine restrictione , gradus collaterales ad successionem vocantur. Henric. Bocer. *de Regal. cap. 3. n. 30.* Barry *de Succ. lib. 18. tit. 3.* Struv. *Exerc. 38. th. 35.* Notum insuper est : (f) quod licentia testandi , de jure civili , se non extendat *active* ad filium familias , nec ad hominem sui Juris , qui impubes , aut se arrogandum permittit , aut personæ non extraneæ semet in adoptionem dat , nec ad prodigum , nec eum , qui surdus & mutus simul. *pr. §. 1. 2. & 3. Inst. quibus non est perm. fac. test.* nec ad servum , *§. 5. Inst. d. t. & l. 16 ff. qui testam. fac. poss.* nec ad peregrinos , *l. 1. §. 2. ff. de legat. 3.* vid. *auth. omnes peregrini , C. commun. de Success.* ibique Brünemann. *n. 6.* nec ad eos , qui ad mortem condemnati ; *l. 8. §. 1. & ult. ff. qui testam. fac. poss.* nec *passive* ad deportatos , *l. 1. C. de hered. instit.* nec ad Apostatas & hæreticos , *l. 3. C. de Apostat. l. 4. C. de heret.* nec ad eos , qui incestis nuptiis se polluerunt , quive ex iis sunt nati ; *L. 6 C. de incest. nupt.* nec ad Collegia illicita ; *L. Collegium , C. de hered. instit.* quæ scilicet

licet specialiter non approbata. L. 3. §. 1. ff. de Colleg. & corp. &c. Quin imò (g) absolutam istam testandi licentiam, ad accuratorem æquitatis normam, legum positivarum moderamine, explicare, & ad tempora atque rationes domesticas nonnunquam reducere, jubet & permittit unius cujusque Reipublicæ status, arg. L. 6. ff. de Just. & Jur. Eichel. Comment. ad Reg. Jur. C. 7. n. 39. Conring. in Proem. ad Tac. Quem in modum (h) per locorum Statuta multa hodie res patrimoniales, seu hæreditariæ, Erbgüter / sine consensu hæredum, seu cognatorum proximiorum, alienari non possunt. Vid. Hamburgisches Stadt-Recht Part. 2. Tit. 1. Art. 12. ibi: Und giebt seinen nächsten Erben 2c. Lüneburgisches Stadt-Recht. Tit. von Erb- und Stamm-Gütern; quod refertur in Resp. Acad. Altorff. Resp. 55. §. In größeres Ansehen. Add. Cothm. Vol. 1. Resp. 40. & Vol. 3. Resp. 11. 12. 44. 45.

§. 4. Ex firmis hisce decidendi rationibus facili negotio jam dilui possunt rationes dubitandi, seu objectiones §. 2. hujus Thes. propositæ. Videlicet ad 1.) respondetur: (N) Hoc ipsum; quod quilibet rerum suarum liber sit moderator & arbiter; est, intuitu Principis, ejusque Fisci, saltim juris naturæ permissivi, adeoque mutabilis, non verò præceptivi seu immutabilis; cum aliis nunquam aliquis v. g. cogi possit; ut rem suam venderet; ad quod tamen eum, qui re suâ male utitur, adigi posse, manifestum est ex §. 2. Inst. de his, qui sui vel alieni juris sunt. (2) Restrictum omnino, & non absolutum, est illud arbitrium atque moderamen Dominorum,

C

rum , circa res suas , ita , ut , quoties urgens
adeft *necessitas* , vel *utilitas publica* , toties illud in
coactionem flectatur , & abeat. arg. *L. 1. §. 11. ff. de
offic. præf. urb.* cùm æquum sit, ut jus privatorum
totius populi commodo cedat. Et quoniam præ-
terea (3) ex antea deductis certum est : Facultatem
testandi , id est arbitrium , de rebus suis, mortis cau-
sâ , & v. g. per testamentum, disponendi , esse ju-
ris naturæ tantum permiffivi ; adeoque à Principe
adimi posse ; inde evidens est : obstantem illum ca-
nonem de *actibus* tantum *inter vivos* concipiendum,
& tamen ab eo etiam casus publicæ utilitatis & ne-
cessitatis , uti dictum , excipiendos esse. Quibus
ipsis enodationibus simul satisfactum est (2dæ) ra-
tioni dubitandi , utpote hunc in modum limitandæ :
*Nihil tam conveniens est æquitati naturali , quàm : vo-
luntatem Domini , rem suam , per actum inter vivos,
in alium transferre volentis , ratam haberi.* Ex quo
porro , quoad 3.) fluit : quòd ei nihil auferatur, tan-
quam invito , cujus bona , *post mortem* , à Fisco
occupantur. Morte enim , sicuti velle , ita & nòl-
le, ac invito esse definimus. *L. 4. ff. locati. L. 4. ff. de adi-
mend. & transferend. Legat. l. 1. C. de SS. Eccles.* ibi :
postquam jam aliud velle non possunt. c. 5. de Rescript.
in 6. Ad 4.) repetitur limitatio secundæ objectioni
applicata : *Quòd scilicet res nostra , sine facto nostro ,*
inter vivos , ad alium transire nequeat , benè tamen
*post mortem ; cùm alias (nimirum , si nec post mor-
tem res nostra sine facto nostro, in alium transire pos-
set) per eandem antithesin etiam successio ab intestato,*
feu

seu legitima, excluderetur. Siquidem etiam per hanc, sine facto nostro, aliquid ad alium transfertur ; Imò, stante absolutâ universalitate istius Axiomatis, Fiscus nullo plane casu ab intestato succedere posset. Quod tamen iterum Juri Civili, & omnium Ddrum opinioni, adversatur. Ad 5um) respondemus : distinguen- do inter abundantiam hominum, quæ pecuniarum co-
piam excedit ; nec ei responderet ; seu : cui hæc non est sufficiens ; & inter abundantiam hominum, quæ pecuniarum copiam *non excedit* , sed ei responderet, & cui hæc est sufficiens, aut, quâ uberior est illa ; Et sic vera est assertio opposita , *posteriori sensu* , videlicet si illam hunc in modum limitemus ; Interest Reipublicæ , *abundare hominibus* , & imperium hominum adjectione potius, ampliari , quam pecuniarum copiam ; *quandiu scilicet hominum copia non excedit pecuniarum copiam* , sed ei responderet ; seu : quandiu pecuniarum copia sufficiens est abundantia hominum , aut isthac uberior. Falsa autem evadit eadem antithesis , *priori sensu* , seu : Si prius distinctionis membrum ei accommodetur , atque ita dicatur : *Interest respublicæ , abundare hominibus* , & imperium , hominum adjectione potius, ampliari, quam pecuniarum copiam , eo etiam casu , quando abundantia hominum , pecuniarum copiam excedit , nec ei responderet , seu : quando pecuniarum copia etiam sufficiens non est abundantia hominum ; Falsa, inquam, est objectio quinta, sub hac limitatione ; cum ei ita directio obstet alius canon Juris naturæ, videlicet hic : *Potius interest Respublicæ , ne ex festri-*

natis nuptiis, & hominum nimia abundantia, cui pecu-
 niarum copia non respondet, nec sufficit, egestas intraduca-
 tur in Rempublicam. Vid. Hopp. ubi pr. Inst. de Nupt. Uf.
 bod. p. m. 70. Quin, re penitus inspectâ, in alle-
 gatae legis ultimae Spho 3. ff. de bon. damnat. nequi-
 dem dicitur: Quod interfit Reipublicae: potius homi-
 nibus, quam pecuniis, abundare; sed ibi saltim reci-
 tantur verba alicujus Rescripti Divi Hadriani, decer-
 nentis: Ampliari --- malum. Unde elucescit: non
 ductu, aut ex præcepto, luminis naturae, sed ex me-
 ro beneplacito atque arbitrio, Imperatorem Ha-
 drianum maluisse, ut ampliaretur imperium, ho-
 minum adjectione potius, quam pecuniarum
 copiâ; præsertim, si consideremus illa mala, quæ
 nimiam hominum abundantiam in Republicâ con-
 sequuntur, & propter quæ sanius concluditur: Ma-
 gis damnosum esse Reipublicae: abundare hominibus,
 quam pecuniarum copiâ; quatenus scilicet nimia ho-
 minum multiplicatio est causa (a) caritatis annonæ,
 (β) bellorum ac Rebellionum, (γ) quòd plurimi non
 possint assequi subsistentiam per honores & officia;
 & quatenus (δ) per eam inducitur pecunia-
 rum nimia distributio & dispersio, & sic earundem
 defectus, eo casu, quo illæ sunt necessarius bello-
 rum gerendorum nervus, quando v. g. ob eandem,
 nimiam scilicet hominum abundantiam, purgandum
 venit imperium à plebe nimia, quæ causa esse possit
 caritatis annonæ, & tumultus; quandoquidem, in
 excessiva incolarum multitudine, nemo commodè
 vivere potest, & inde plebs facile occasionem quaerere

rere solet ad tumultus movendos. Imò, si (c) abundan-
 tia nimia hominum semper prodesset Reipubli-
 cæ, sequeretur: quòd ea etiam prodesset tempore
 belli; quando scilicet hostibus hybernantibus terri-
 torium abundat; quòd tamen inconveniens. Va-
 cillat itaque universalitas adversantis axiomatis (ti.
 Ex 6ta) ratione dubitandi Sententia nostra potius
 firmatur, quàm labefactatur; cum exinde appare-
 at: quòd, quâ facilitate & licentia Imperatores, an-
 te Justinianum, extenderunt Jus Fisci: occupandi
 damnatorum bona; eâdem voluntate positiva & li-
 berrimâ Justinianus per *Nov. 134. cap. ult.* ad id tempus,
 quo imperii Sceptra tulit, idem Jus coarctare, com-
 pos fuerit; ut tamen, nec per hanc Novellam, Prin-
 cipum, qui post ipsum vixerunt & vivunt, pote-
 stas: iterum ampliandi successionem Fisci, tolli atque
 adimi potuerit. 7ma) 8va) 9na) & 10ma) rationes
 dubitandi elisæ jam jam sunt per ea, quæ in ratio-
 nibus decidendi sub c) d) e) f) g) & h) tradita sunt;
 nimirum: quòd libera testamenti factio non sit præ-
 ceptivi, sed saltim permissivi juris naturæ; & pro-
 pterea illa ipsa tam hominis propriâ, quàm legis vo-
 luntate, impediri ac, *IN TOTUM TOLLI* possit;
 quòdque per bonos mores (quibus pacta successoria
 adversari, & ideò illa, in locum Testamenti factio-
 nis, per Statuta introduci non posse dicuntur, ac
 ita libertatem testandi per ejusmodi pacta & Statuta
 non validè constringi, reputatur) non naturales, sed
 civiles saltim populi Romani, intelligendi sint; eâ-
 que de causâ hodie Statutis, ex quibus jam jam ali-
 qua

quæ superius nominata sunt, hinc inde contrarium
 inveniatur receptum, libertasque testandi per illa
 etiam validè impediatur. Ex quibus insuper mani-
 festum redditur: Regulas illas: *libera testamenti*
factio non debet impediri: Nihil est, quod magis homi-
nibus debetur, quàm, ut supremæ voluntatis liber sit
Stylus; non absolutè, seu simpliciter: sed saltim
hypotheticè, esse veras; Supposito scilicet: quòd fa-
 cuitas testandi, quæ jure naturæ permessa est, jure
 positivo *Civili* recepta sit. Tunc nimirum libertas
 testandi, tantummodo ex dispositione *Juris civilis*,
 debetur hominibus, tanquam non impedienda; non
 itaque simul ex præcepto juris naturæ. Hinc et-
 iam Covarruv. *de Testam. Part. 3. Rubric. n. 76.* &
 Sichard. *ad Rubric. Cod. qui Testam. fac. poss. n. 2.* sta-
 tuunt: Testamenti factionem adeò favorabilem esse,
 ut illa ubique locorum pro licità reputetur, ubi ea
 non *expresse prohibita* deprehenditur; vid. Stryk:
Tr. de S. A. I. dissert. 1. c. 4. §. 26. p. m. 129. fin. Falsis-
 simum itaque est: rectam rationem, per modum
 præcepti juris naturæ, dictare, ut sancta & illibata
 sit morientium voluntas. Ultima denique, seu
 II. ma) ratio dubitandi, æque minus, ac anterio-
 res, ad præsentem quæstionis Statum accommoda-
 ri potest. Quandoquidem Regula illa: *Quod in*
alicujus favorem est introductum, & constitutum, il-
lud in ejus odium detorqueri non debet; tantummodo
interpretationem legum positivarum, in alterius odium,
 & illarum detorsionem, in alienum, seu incongru-
 um, sensum factam; non verò earundum *abrogatio-*
 nem,

nem, illicitam dicit, sive prohibet, atque denegat.
 Exempla vid. ap. Hopp, ad *pr. & §. 2. Inst. de Aucto-*
rit. Tut. p. m. 169. & 174.

Thef. 11.

Pincipi ergo liberum est : omnem successio-
 nem, tam ex Testamento, quam ab inte-
 stato, imò, quoad ipsam portionem legitimam
 (*Pflicht-Teil*) determinatè spectatam, penitus
 prohibere atque abrogare.

§. 1. Jure enim naturæ sicuti non præcipiuntur, sed
 saltim permittuntur : Testamenti factio, atque Suc-
 cessio ex Testamento, aut ab intestato ; ita etiam
 eadem, quoad omnes casus, à principe tolli atque
 eliminari possunt ; per antecederet dicta ac de-
 ducta.

§. 2. Et quamvis alias, in portione legitimâ, liberi jus
 quæsitum habere dicantur ; vid. Hopp, ad *§. ult. Inst.*
de Nupt. p. m. 105. Us. hod. quale alias nec à Principe
 auferri potest. vid. *L. nec avus, 4. C. de emanc. liber.*
 Illud tamen ; quòd scilicet liberi habeant jus quæsi-
 tum in legitimâ, de jure civili *determinatâ*, verum
 est tantummodo de jure *civili* - *quæsto* ; Hoc verò ;
 quòd nimirum liberis auferri nequeat jus quæsitum,
 in legitimâ ipsis competens, verum saltim est, de
 legitimâ portione *indeterminatè* - *spectatâ*, seu, pro
alimentis de jure naturæ debitis, acceptâ ; non verò
 de eâ, quæ de jure Civili ad trientem aut quadran-
 tem est *determinatâ*. Hujus enim determinatio sicuti
 depen-

dependet à jure merè-voluntario & mutabili, ita & ipsamet, sub hâc ratione considerata (prout nimirum est ad quantitatem certam redacta) Principis mutatio ni exposita est, in tantum, ut ille auferre possit jus in eâ quæsitum; cum sit, uti diximus, tantummodo quæsitum civiliter, seu, de jure Civili. Civiliter autem quæsitum jus, princeps auferre, & contrariâ voluntate, ut illud quæsitum non sit, disponere potest, vid. Grot. de J. B. & P. L. 2. c. 20. n. 24. conf. Petr. Ant. de Petra, de Jure quæsit. per Princip. non toll. Hopp. ad §. 6. Inst. de F. N. G. & C. p. m. 37.

§. 3. Inde est: quòd milites, licet jure communi testentur, liberis adimere possint legitimam, eamque iis non teneantur relinquere, l. 9. & 24. C. de inofficioso Testamento. Quandoquidem privilegia militibus indulta, per Nov. 115. non sunt mutata. Hoc ipsum verò privilegium: adimendi nimirum liberis legitimam, concedi non potuisset militibus, si illa absolute esset juris naturæ, utpote immutabilis. Interest ergò: utrum spectetur legitima indefinitè & materialiter, tanquam aliqua portio bonorum, an vero determinatè, & formaliter, tanquam quarta vel tertia pars bonorum, aut portionis ab intestato debitæ; priori modo est juris naturæ, rationem scilicet alimentorum habens; posteriori verò modo, est juris Civilis. Unde: quamvis militi competat privilegium & facultas auferendi legitimam, quatenus hæc est juris civilis, scilicet definita, tamen ei non competit facultas adimendi legitimam, quatenus est juris naturæ, seu indefinita & indeterminata, & alimenta continens, Ex quibus simul evidens est: quòd

quòd, quando statuto mutari quidem, sed tolli non posse dicitur, legitima; vid. Gail. 2. *obs.* 122. Mynsing. C. 5. O. 43. Carpz. P. 3. c. 12. D. 1. § 5. hoc ipsum iterum capiendum fit de eâ, quatenus *alimenta* continet; Aliàs nil obstat, quò minus, quod *in milite* juris est, etiam *in aliis*, per statutum, induci possit. Et ita intelligendum Statutum in Ducatu Silesiæ, *Schvidnicensi & Javerensi*, ubi pater, pro lubitu, & sine causâ, liberis legitimam adimere potest; teste Schickfus. *in Chron. Siles.* L. 3. c. 26. pr. Quanto magis itaque ejusmodi potestas in privatum, scilicet patrem, transferri apta, Principi conveniens est? vid. Stryck. *Us. mod. ff. tit. de inoff. Test. §. 17.* & *in Annotat. in Lauterb. Comp. d. t. p. m. 205. notâ: materialiter: & notâ: Statuto.*

Thes. III.

Consultius tamen est: si Princeps hanc suam potestatem: abrogandi omnem successi-
onem hæreditariam, refrenet, atque saltim ad suc-
cessionem merè-testamentariam, & legitimam,
in gradibus Collateralium remotis, extendat.

§. I. Principem enim de *benevolentia & amore* subditorum, tanquam ejus arce municissimâ, magis, quàm de ullo alio præsidio, laborare; ideoque omnia illa, quæ ani-
moseorum ab ipsomet avertere possunt, seponere at-
quæ evitare decet. vid. Wendelin. *Institut. Politic. lib. II. Cap. IX. th. V.* At verò, præ cæteris, hoc ægrè fe-
runt subditi, si licentia & potestas aliqua, jam dudum
inveterata, ipsis planè adimatur, atque talis consue-
tudo

D

rudo omnimodo tollatur, quæ per plura secula inva-
luit. Hinc etiam inter *causas everfusionum* Rerum-
publicarum refertur, *legum morumque receptorum ma-
gna immutatio*; & , ex adverso, remediis everfusionum
accensetur: hujusmodi immutationis evitatio. Vide
Schönborner, *Politic. lib. VII. cap. 27. de Remed. ever-
sion. ibi: in legibus moribusque receptis nihil immutetur.*
Confusionem quippe introducere interdum solet le-
gum mutatio. Idem, *lib. II. Politic. cap. IX. de mutat. &
abrogat. legum.* & Wendelin, *lib. II. Inst. Polit. Cap. XI.
Thes. XIII.*

§. 2. Prætereaque mediocritatis, in occupationibus
Fiscalibus, summa ratio habenda est. Videmus enim
multos Principes, pecuniis acerbè conquirendis, plus
invidiæ sibi, quàm virium, addidisse. Tacit. *3. Histor.*
& plebem pacem exuisse, principum magis avaritiâ,
quàm obsequii impatientiâ. *Id. 4 ann. vid. Schönborner.
lib. IV. Polit. cap. XXI. Quò faciunt Marci Impera-
toris, jam morituri, ad suos, verba: Neque pecuniæ vis
Tyrannidis luxuriam explere, aut stipantia Satellitum ag-
mina tueri principem possunt: nisi illi ipsi, quos regas, ani-
mum imperanti, benevolentiamque accommodent. &c.*
Et firmissimum id imperium, inquit Livius, quò obe-
dientes gaudent. vid. Wendelin, *Inst. Polit. lib. II. cap.
IX. Th. 7. explic. §. 1.*

§. 3. Quâ de causâ, in Republicâ Romanâ, cum Sum-
ma rei ad unum deveniret, & status Monarchicus e-
vaderet, atque per eum jus condendi leges Impera-
toribus concederetur, *L. 2. §. 11. ff. de O. F.* hi ipsi hóc
suo jure moderatiùs fuère usi, ne statim, in principio
Regi-

Regiminis , odium populi in se converterent ; hinc haud rarò Senatum consulebant in ferendâ lege , an ratum haberet , & de plerisque rebus ad Senatum referebant , uti patet ex *l. s. pr. ff. de Transact.* quamquam omnia , ex præscripto & nutu Imperatorum , à Senatu decernerentur. *Siruv. Exercit. 1. tb. 64.* Licet itaque , primis illis Imperatorum temporibus , adhuc jurium quorundam exercitium videretur Populo relictum , hoc tamen precariò quasi , & ex merâ Imperatorum conniventia , contingebat , ne Patres , rentâ umbrâ , potestatem ademptam dolentiùs ferrent. *Surholt, Diss. 1. de Jurisd. §. 72.*

§. 4. Atque , intuitu ejusdem causæ , *Jure Saxonico* , per *Jus Provinc. Saxon. lib. 1. art. 3.* collaterales non penitus excluduntur , sed tantummodò ultra *septimum gradum* non succedunt , seu : eorundem successio hoc gradu finitur ; cum tamen *Jure Civili in infinitum* illa obtineat. *Nov. 118. c. 3.* Quamvis etiam in *foris Saxonis* *Fiscus* non admittatur , quamdiu collaterales adsunt , cujuscunque gradus. vid. *Georg. Schultz. in Synops. Instit. L. 3. Diss. XI. cap. 1. lit. L. n. §. 10. & v. p. m 626.* Interim tamen , *Jure Lubecensi* , *Fiscum* post *decimum gradum* admitti , contendit *Mev. ad Jus Lubec. P. 2. Tit. 2. art. 1. num. pen.* Pariter *Gedan* Magistratus admittitur , si defunctus nullos legitimos Successores , ad *octavum* usque gradum , computando juxta arborem civilem , reliquerit ; prout constat ex *Privil. à D. Joanne Casimiro, d. 30. April. Anno 1660.* huic Civitati concessio.

§. 5. Ex quibus omnibus patet ; causas abrogationis

Sucessionum esse ; *Dominium Principis eminens , & Permissivum Jus naturæ.*

§. 6. Illud nimirum *proximæ* , hoc verò *remotæ causæ* rationem obtinet.

§. 7. Perque *Dominium eminens* intelligimus *Potestatem Principis & Reipublicæ , in casibus necessitatis*, mediante exercitio quorumvis *jurium Majestaticorum* , sese exerentem. Vid. *Becmann, Politic. Parallel, Dissertat. XXI, Th. 3. §. 4.*

Th. IV.

Effectus verò istius abrogationis sunt : *Augmentum Fisci & Potestatis Principis.*

§. 1. Quodsi enim Princeps 1.) iis , qui nullum hæredem legitimum relinquunt , facultatem : *Testamenta condendi* , adimat , ejusque *Fiscus* , horum bona , post mortem ipsorummet , sibi vindicet ; prætereaque 2.) hujus modi *Lex* , *Sucessionem tollens*, ad minimum remotiores eorum , qui ab intestato decedunt , agnatos collaterales , v. g. eos , qui sunt in quinto & reliquis gradibus computationis civilis , à relictis hæreditatibus repellat , & *Fisco* easdem adjudicet ; non potest non , ex tot hæreditatum futurâ occupatione , *Fiscus* atque *potestas Principis* incrementum capere.

§. 2. Opes enim sunt imperii nervi ; quandoquidem

*Aurum per medios ire satellites
Et perumpere amat saxa potentius
ictu fulmineo.* Horat. 2. od. 16,

SECTIO

SECTIO SECUNDA,

Lustrans Dissentanea, seu modos, quibus abrogationi Successionum merè- Testamentariarum, & legitimarum, quoad gradus collateralium remotiores, fraus fieri, isthuic tamen occurri possit.

Th. I.

Quemadmodum non sufficit: dare consilium, ad rem aliquam obtinendam, si illud effectu suo facile destitui possit; seu; nisi idem simul aliis consiliis stipetur, ostendentibus; quò pacto causæ, eventum consilii fortè interversuræ, sint avertendæ; Ita nec sufficere videbatur: Principi dare consilium: *abrogandi merè- Testamentariam & legitimam collateralium remotiorum successionem, ad consequendum Fisci & potestatis incrementum: nisi obstacula, quibus executio ejusmodi legis prohibitiæ impediri, & media, quibus causæ, scopum hujus abrogationis fortè remoraturæ, infringi queant, simul indicentur; quò præcaveri possit: ne abroganti edicto fraus fiat. Quapropter tam fraudem hujusmodi legis investigare, quam remedia ei contraria manifestare, partium jam erit nostrarum.*

§. I. Ex metuendis obstaculis *primùm* occurrunt *ad-
optio, arrogatio, & successio conventionalis*. Quodsi
enim Princeps tantummodò abroget successione[m]
merè-Testamentariam, & collateralium remotiorum
legitimam; profectò subditi, in fraudem hujus abro-
gationis, arripere adoptionem, arrogationem & suc-
cessionem *conventionalem*, seu pacta successoria, ho-
rumque omnium vigore, *tum* eos, qui planè
sunt extranei, ipsisque non cognati, & aliàs unice
per Testamentum iisdem succedere valent; *tum*
eos cognatos, qui ex latere sunt, remotiores, sibi
hæredes resp. descendentes fictos, & alios conven-
tionales, constituere, & ita aliam viam, præter
prohibitam, quærere possent. Quandoquidem ho-
die non per Testamentum tantùm, & ab intestato, no-
bis acquiritur hæreditas, sed etiam *pactis*. Quam-
vis enim, de jure Civili, regulariter non subsistant
pacta de futurâ successione, *L. 15. C. de Pact.* quòd
plena videantur tristissimi eventus. *L. fin. C. eodem.*
vid. Struv. *S. I. C. Exerc. VI. th. 44.* Moribus tamen
in suo constant valore, cùm nullam in se contineant
turpitudinem *naturalem*, sed tantùm *civilem*; atqui
verò, quæ civilia sunt, hæc moribus immutari pos-
sunt. *L. 32. §. 1. ff. de LL. conf. Stryk. in Tr. de. S. A. I.*
Diff. 1. C. 1. §. 14. 15. & 16.

§. 2. Porro impedimentum hujus legis prohibitoria
foret: *Donatio inter vivos*. Quamvis enim è Re-
publicâ jam eliminatæ fuerint (a) facultas; hære-
des Testamentarios faciendi eos, qui ab intestato
succedere nequeunt, & (b) successio collateralium remo-
remo-

remotiorum legitima ; in hujusmodi tamen prohibitionis elusionem, illi, qui aut nullos plane legitimos hæredes, aut saltim collaterales remotiores, post se relicturi sunt, possent talibus, qui ab intestato planè succedere ipsis nequeunt, vel ex numero collateralium remotiorum sunt, atque *utrobique* copiosâ prole gaudent, quin etiam ad *pias causas*, omnia sua bona, inter vivos, donare, ut ita nulla spes, succedendi, Fisco remaneat. Donatio enim inter vivos, in ipsâ hâc diserratione, tanquam modus, quo, juri naturali convenienter, aliquid in alium transferri possit, approbata est superius, per responsionem ad rationem dubitandi 1. mam) & 2. dam) in verbis : *de actibus tantùm inter vivos - - - per actum inter vivos, &c.*

- §. 3. *Quin, & tertio*, salvis verbis legis istiusmodi prohibitiuæ, mentem ejus circumvenire possent subditi, per *venditionem* facultatum suarum, ad eorum collaterales cognatos remotiores, aut ad eos, qui planè ipsorum hæredes legitimi fieri non valent, ut ita nec his, cum effectu, aliquando præferri posse videatur Fiscus.
- §. 4. Et licet tunc pretium, ex venditis facultatibus redactum, adhuc supersit, atque, in hõc, successio- nis spem Fisco adhuc residere autumaverimus ; hæc tamen spes iterum intercipi potest *quarto* : *prodigali- tate* venditoris, aut *quinto* : *transmigratione* in alienum territorium ; si scilicet ille omnia sua decoquere, aut ali-
orsum

orsum transferre malit , quam Fiscum in hōc territorio sibi hæredem scire futurum.

- §. 5. Et ex eâdem causâ successiōnem Fiscī potest impedire *sextò* : subditorum *Ignavia* ; Si nimirum hi ipsi , (dum vel *omnis generis* hæredibus ab intestato , vel saltem *propioribus* collateralibus , & præterea facultate : hæredes collaterales *remotores* , aut non cognatos , seu merè Testamentarios , instituendi , semet cognoscunt destitutos) labores & prudentiam œconomicam fugere incipiant , atque sic facultates suas conservare desistant , illasque in suavi otio consumere potius , quàm , curis & operis suis auctas atque custoditas , Fisco relinquere , eligant.

Th. II.

Singula tamen hæc obstacula putativa, sequentibus remediis, depelli queunt.

- §. I. Nimirum : illa, *in genere*, declinari atque removeri possunt clausulâ annullatoriâ , & ejusmodi pœnali , qualis proponitur *in fine* §. *ult. Inst. de his , qui sui vel alieni juris sunt* , quæque ita sonat : *Quod , si mea Constitutioni fraudem fecerit , sciat , me hoc admissum severius executurum*. Ex quâ , nec non præcedentibus citati Sphi verbis , simul patet : quod ; quamvis juri naturali conveniens sit , ut voluntas Domini , rem suam , *per actum inter vivos* , v. g. Donationem & venditionem , utpote de quâ posteriori inibi agitur , in alium transferre volentis , rata habeatur ; hoc ipsum tamen tantummodò 1.) cum hæc

hâc sublimitatione : nisi traslatio illa *in legis*, eandem certo casu prohibentis, *fraudem*, fiat ; & 2.) saltim, respectu privatorum ; non verò intuitu Principis, ejusque Fisci ; ideoque non, nisi 3.) sub exceptione casuum publicæ utilitatis & necessitatis, verum sit ; per ea, quæ superius, in responsione ad rationem dubitandi i. tradita sunt.

§. 2. Speciatim itaque per clausulam annullatoriam & pœnalem, præter adoptionem atque arrogationem, etiam *Successio conventionalis*, in casu, quo quis aut nullos planè hæredes ab intestato, aut solum collaterales remotiores, post se relinquit, *expressè* possunt excludi atque inhiberi. Quamvis enim Successio conventionalis, respectu verorum Descendentium, Ascendentium, Collateralium propinquorum, item : Conjugum, adhuc possit permitti ; prohiberi tamen potest tam respectu eorum, qui planè ab intestato succedere nequeunt, quàm eorum, qui remotiores sunt à latere cognati. Si enim jure Civili regulariter non admittà fuit successio ex pacto ; quare non hodiè eadem ad solos Descendentes, Ascendentes, propiores Collaterales, & conjuges, possit restringi ? Quemadmodum etiam adoptio & arrogatio, tanquam positivâ lege introductæ, contrariâ lege civili tolli possunt.

§. 3. Similiter, *lege illa prohibitoria*, sigillatim definiri potest : ne, *in ejus fraudem*, facultates eorum, qui aut nullis hæredibus ab intestato, aut tantummodò remioribus à latere, gaudent, in tales, qui universitatem istiusmodi bonorum ab intestato planè

E capere

capere non possunt , aut remotos collateralium gradus obrinent , per *donationem* aut *venditionem*, aut pecunia ex re venditâ , aliaque mobilia, in alienum territorium transferantur.

- §. 4. *Prodigorum* autem & *Ignavorum* intentæ circumventioni resisti potest per constitutionem curatoris, cum interdictione administrationis bonorum, atque pœnali injunctiōe diligentiae domesticæ. Antea vero, & , ne ille, qui omnibus , aut propioribus saltim , hæredibus ab intestato destitutus est, Vacuam litare assvescat , ipsi , ut opes suas porrò dispendere & conservare studeat, per evectionem ad ampliores honorum gradus , eorumque conditionatam detentionem , si scilicet in debitâ frugalitate , atque assiduitate, perseveraverit , prætereaque per promissionem perpetuæ & gloriosæ , post mortem, memoriæ , stimulus injici potest.

T A N T U M !

COROL-

COROLLARIA.

I. **I**N casu *necessitatis*, & *publica utilitatis*,
Respublica est eminens Domina facultatum
nostrarum.

II. *Interest Reipublica* : Fiscum semper esse
divitem.

III. Fiscus injustè non occupat, quod Jus na-
turæ eidem occupare permittit.

IV. Augmentum Fisci non est seponendum
usque ad *tempus belli*.

V. Etiam *in conscientia* obligamur : res no-
stras potiùs Fisco Principis, quàm remotioribus
cognatis, aut planè extraneis hæredibus, relin-
quere.

VI. Si Fiscus iis, qui destituti sunt omnibus,
aut saltim propinquis, collateralibus hæredibus
ab intestato, *in compensationem futura succes-
sionis*, & propter eam, beneficia aliqua hono-
rum,

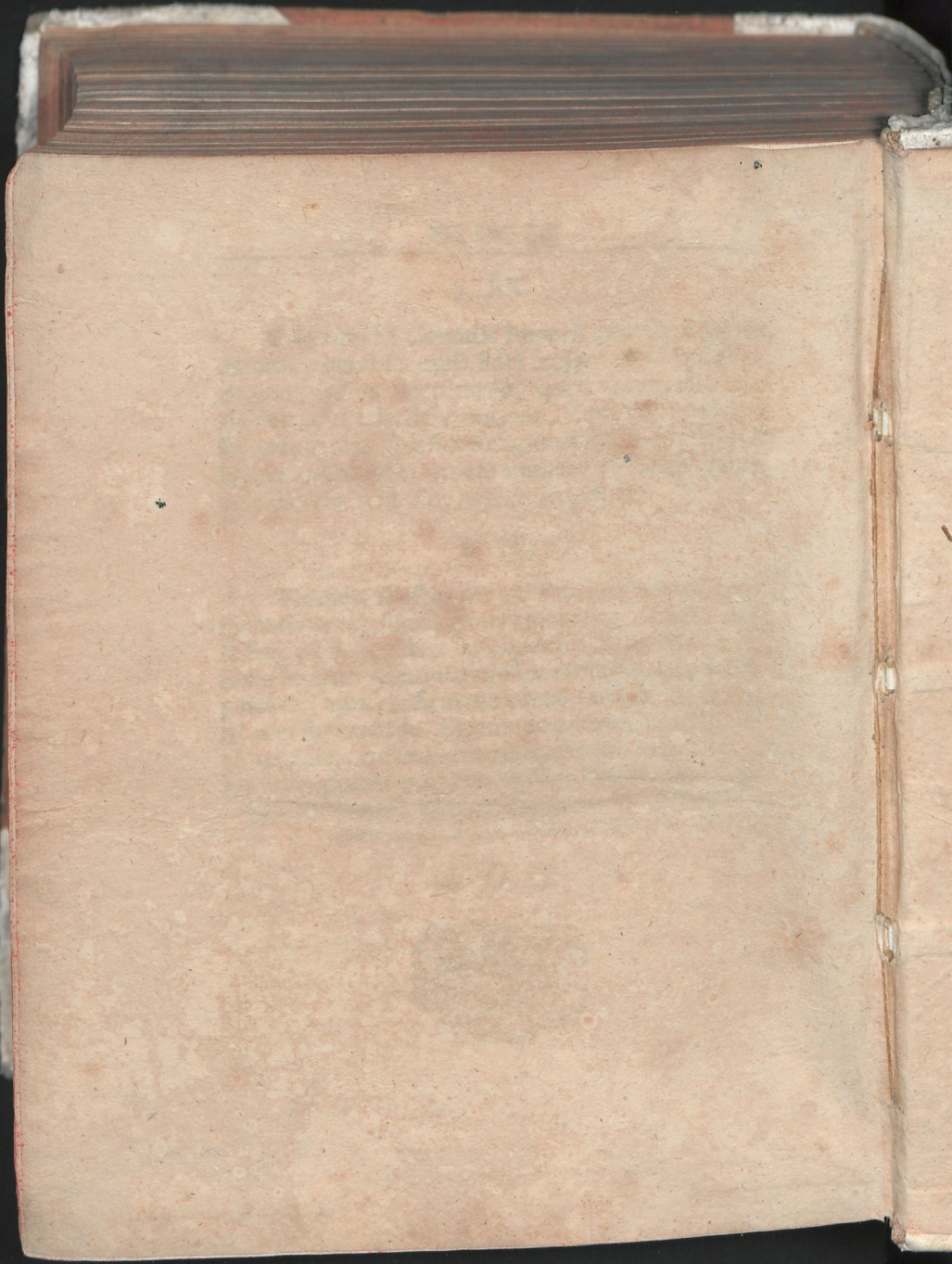
rum , & inde pendentium uberiorum opum ,
sub conditione conservationis , largiatur ; *in-*
terest etiam *privatorum* : Fiscum , præ priva-
to , eligere hæredem.

VII.

Per adoptionem, arrogationem, initam suc-
cessionem conventionalem , venditionem, do-
nationem , item per prodigalitate[m] & igna-
viam eorum , qui hæredibus ab intestato aut
omnibus , aut propinquis , destituti sunt , priva-
ti hæredes testamentarii & legitimi , æquè ac Fi-
scus , fraudari atque frustrari possent spe successi-
onis , etiam si Fiscus non abrogaret merè Te-
stamentariam aut remotiorum col-
lateralium successionem.

01 A 6619

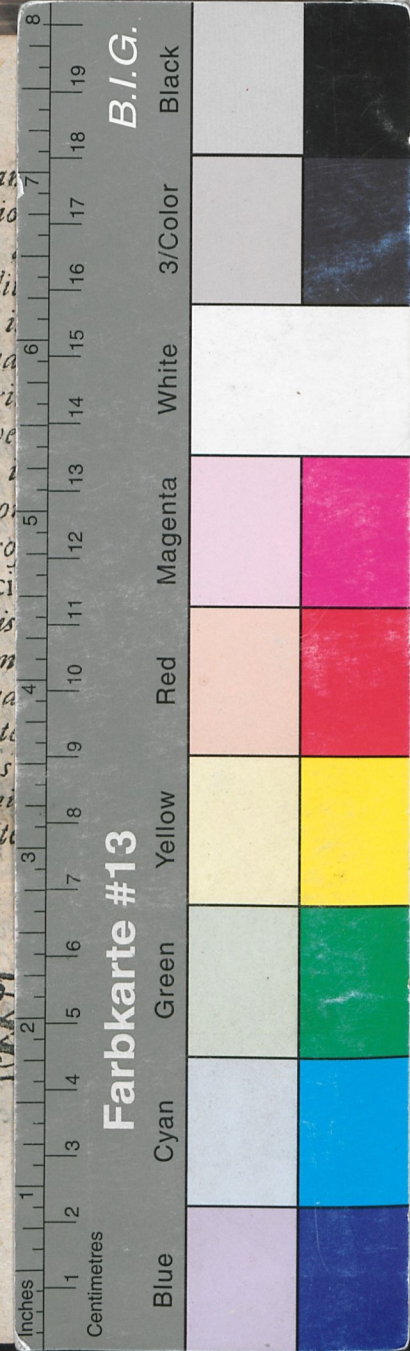
ULB Halle 3
003 093 670

1017

25
DISSERTATIO JURIDICA,
DE
MODO AUGENDI FISCUM
ET
POTESTATEM PRINCIPIS,
PER ABROGATIONEM SUCCESSIONIS
MERE-TESTAMENTARIÆ, ET LEGITIMÆ,
QVOAD GRADUS COLLATERALIUUM REMOTIORES;

QVAM,
DIVINA ANNUENTE GRATIA,
RECTORE UNIVERSITATIS HIERANÆ MAGNIFICENTISSIMO,
REVERENDISSIMO ET ILLUSTRISSIMO DOMINO,

DOMINO
PHILIPPO WILHELMO,

S. R. I. COMITE DE BOINEBURG,
SACRÆ CÆSARÆ ATQVE REGIÆ CATHOLICÆ MA-
JESTATIS CONSILIARIO INTIMO ET CAMERARIO, NEC NON ME-
TROPOLITANARUM ECCLESIAŖUM: MOGUNTINÆ ET TREVIRENSIS, CANONICO CA-
PITULARI SENIORE, ET RESPECTIVE SUPREMO CHORI - EPISCOPO, EMI-
NENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS MOGUNTINI CONSILIARIO IN-
TIMO, AC CIVITATIS TERRITORIUQVE ERFFUR-

TENSIS PRO - PRINCIPLE;
CONSENSU INCLYTÆ FACULTATIS JURIDICÆ,
PRÆSIDE

JOANNE PHILIPPO *Freiber* /
PHILOS. ET J. U. D. SACRI PALATII CÆSAREI COMITE, PROFESSORE
PUBLICO EXTRAORDINARIO, SENATORE, REGIMINIS JUDICIIQVE ELECTO-

RALIS ADVOCATO, ET P. L. C.
IN AUDITORIO FCTORUM MAJORI,
DIE V. MAJI MDCCXIV

PUBLICÆ DISCUSSIONI SUBJICIET
HERVICUS ANTONIUS DURINO,
ERFFURTENSIS, J. U. C.

ERFFURTI, TYPIS GEORGII RUDOLPHI ENGELHARDTH.